

Miriam Niele-Sanders (49)

Borstkanker

Miriam hoorde in 2012 dat zij een hormoongevoelige tumor in haar rechterborst had, met zes uitzaaiingen in de okselklieren.

Behandeling

Na een borstverwijdering kreeg Miriam chemotherapie en bestralingen. De antihormonale tabletten (tamoxifen) moet zij in ieder geval zeven jaar nemen, mogelijk zelfs tien.

Bijzonder

Toen haar zus drie jaar later borstkanker kreeg, liet Miriam uit voorzorg ook haar linkerborst verwijderen, ook al was er geen erfelijke aanleg vast te stellen.

Miriam deelt graag haar ervaring met de lezers van B. Voor vragen naar aanleiding van dit artikel kun je haar mailen via tattoomiriam@gmail.com

Ik heb er mijn ding van gemaakt

Borstkanker laat zijn sporen na, van binnen en van buiten. Vrouwen en mannen vertellen zonder opsmuk over de nieuwe relatie met hun lichaam. Tekst: Ulrike Schmidt ~ Foto: Teska Overbeek

‘Het ging goed op mijn werk, ik vond dat ik er goed uitzag (wat ik lang niet altijd van mezelf heb gevonden) en net toen kreeg ik te horen dat ik borstkanker had. Dat voelde als een gemene strek.

Ruim een maand nadat ik in 2012 zelf de knobbel had ontdekt, werd ik geopereerd. Toen volgden zes chemo’s en ruim een maand bestralingen. Haaruitval, pijnlijke spieren, schimmelinfecties in mijn mond... Ik heb het allemaal gehad. Verreweg het smerigst vond en vind ik het idee dat er allemaal gifstoffen in je gespoten worden! Sindsdien ben ik niet meer zo pietluttig met een paracetamol als ik een keer hoofdpijn heb, hoor.’

Voors en tegens

‘Na de amputatie van mijn rechterborst droeg ik een uitwendige prothese. Ik deed wel gewoon hemdjes of een bikini aan, ook al zag je heel duidelijk dat één borst een prothese was. Daar had ik lak aan. Destijds heb ik ook bij een plastisch chirurg geïnformeerd over de mogelijkheden van borstreconstructies. Maar al snel bedacht ik veel meer tegens dan voors. Een siliconenprothese voelt nep en koud. Bij het gebruik van eigen weefsel staat het idee om te snijden in gezond vlees me tegen. En ik vind het risico op complicaties bij zo’n forse ingreep te groot. Wat als het weefsel weer afgestoten wordt? Dat had ik er niet voor over.’

Jammer

‘Drie jaar later was ik een weekje op wandelvakantie. Toen ik terugkwam, bleek dat mijn zus borstkanker had. Erfelijke aanleg is niet aangetoond. Ik was verdrietig voor haar, voor mezelf was ik vastbesloten dat die andere borst er ook af moest. Bovendien vond ik de asymmetrie altijd al moeilijk te accepteren. Natuurlijk heb ik met mijn man

overlegd; hij ondersteunde mij. De manier waarop hij met het verlies van mijn borsten omgaat bepaalt ook hoe ik het ervaar. Dat ik mijn borsten niet meer heb, is jammer. Het lijkt een understatement, maar zo voelt het echt voor mij. Die blijvende onzekerheid vind ik veel erger. De twee uitwendige prothesen die ik eerst nog droeg, vond ik al gauw zo stom. Had ik geen borsten, stopte ik wel twee van die nepdingen in mijn bh?! Vrouwelijkheid zit voor mij in veel meer dingen. Al doet het wel pijn als ik vrouwen enorm zie pronken met hun decolleté: “Wij lekker wel!” Ik vond het óók aantrekkelijk om mooie bh’s te dragen...’

Klaproos

‘Toen ook de tweede borst weg was, wist ik het zeker: ik wil een tatoeage. Mijn eerste en waarschijnlijk ook mijn laatste. Het is een klaproos geworden omdat ik het schitterend vind hoe er uit zo’n klein knopje zo’n grote mooie, maar kwetsbare bloem komt. Het ijskristal aan de rechterkant is een verwijzing naar de tumor die ook zo vertakt in de melkklieren groeide. En mijn jongste zoon bracht me op het idee om heel subtiel het symbool voor oneindigheid erin te verwerken. Als je’t weet, dan herken je de liggende acht om de klaprozen heen. Toen ik naar een plastisch chirurg ging om te horen of mijn littekens al een tatoeage konden verdragen, kreeg ik alles te horen over reconstructies. Die arts luisterde totaal niet naar mijn vraag. Ik vind, je moet vrouwen ook gunnen dat ze blij kunnen zijn zonder borsten; al moet iedereen dat vooral voor zichzelf bepalen. Met deze tatoeage heb ik er weer mijn ding van gemaakt. Ik heb de grip teruggepakt op hoe mijn lijf eruitziet en gezorgd dat ik eruitzie zoals ik zelf wil. Ik heb misschien de kanker niet verwerkt, maar het verlies van mijn borsten wel!’ ●